

CAPÍTOL I

I

En Víctor Torres Levy —tot i que habitualment es feia dir «senyor Levy»— aguantava el telèfon impacient. El seu càrrec de conseller delegat no li permetia perdre el temps. I menys amb el seu germà.

—O sigui que la vella vol parlar amb nosaltres —va dir al cap d'una estona una veu a l'altra banda del fil.

En Daniel, germà d'en Víctor, tenia el telèfon mòbil en una mà i un gintònic a l'altra. Semblava estranyat per la notícia.

—Sí. Hem de passar les vacances de Setmana Santa tots junts a Ashfield —va repetir en Víctor.

—Que passi les vacances allà? Ni ho somniïs.

En Víctor va silenciar un renec. Així i tot, va intentar ser amable amb el seu germà.

—Potser la Setmana Santa no és el millor moment, però la tia ens reclama. Pot tractar-se d'algun assumpte important.

—O sigui que ja olores els seus diners? Què passa? Ja falta poc?

—Prou. Una mica de respecte, Daniel! Et recordo que tot el que tenim —tot el que tens— és seu.

En Daniel va fer un glop del seu gintònic. Al cap i a la fi, badar a l'últim moment seria imperdonable. No esperava pas que la seva tia li deixés el tall més gran del pastís, però sí el suficient per seguir amb el seu ritme de vida habitual.

—Vindré, Víctor. Però no siguis hipòcrita. Amb mi no. No em parlis més de respecte. Tu no li tens cap respecte, a la tia. Només esperes, oi? Anys i anys esperant, pacientment, que et deixi la corporació.

En Víctor va sospirar. Ell tenia la responsabilitat de gestionar la corporació Levy, cosa que quedava palesa per una calvície incipient i unes taques negres sota els ulls. I en canvi el seu germà, sempre tan *cool*, donant-li lliçons.

No el podia aguantar.

—Que jo espero que tot sigui meu? —va replicar-li finalment—. El que faig és treballar. M'esforço perquè l'empresa vagi bé. T'he donat l'oportunitat de fer el mateix i no l'has aprofitada.

—L'oportunitat? Qui coi et creus que ets per donar-me oportunitats? Que potser et penses que l'empresa és teva, ja?

—No tens ni idea del que significa el nostre cognom. Ho faig per la família. Tots viviu dels dividendes de l'empresa.

—Per la família? Víctor, ens coneixem des de fa massa. Si us plau, estalvia-m'ho.

—Mira, no tinc més temps per parlar amb tu. —La respiració d'en Víctor s'havia accelerat—. Fa cinc minuts que hauria de ser a la reunió de direcció. Fes el favor de trucar a la Martina i demanar-li que sigui a Ashfield a les

vuit. Ja saps que per la tia Elizabeth la puntualitat és important.

—I què més és important per la tia Elizabeth, Víctor? —va preguntar-li el seu germà amb sorna.

Però en Daniel ja no va sentir la resposta d'en Víctor, que va penjar l'aparell amb un cop sec i va avançar cap a la porta.

Un segon després, però, es va aturar i va mirar novament el telèfon.

—Imbècil —va murmurar.

II

En sentir el telèfon mòbil, la Martina va deixar la raqueta de tennis que tenia a les mans i va cridar a les seves amigues que seguissin sense ella. Als seus vint-i-cinc anys era una bona jugadora, però no tant per dedicar-se professionalment a aquest esport. Les seves faccions alegres emmarcaven uns ulls verds ametllats que es veien ressaltats per un cabell llis de color caoba. La Martina era conscient que eren les seves cames inacabables i no el seu *drive* el que feia que a les pistes d'entrenament es reunissin grups de nois per veure el piloteig.

Quan va veure el nom que apareixia al seu telèfon va somriure.

—Daniel! —va exclamar en contestar la trucada.

—Com va tot, germaneta?

—Doncs vaig tirant —va contestar la Martina—. Patint una mica pels exàmens de l'MBA però espero sortir-me'n!

—Patint una mica? Hauria jurat que era un partit de tennis això que sento de fons.

—No siguis dolent. Ja saps que el tenis m'ajuda a treure l'adrenalina.

—Tranquilla, que a mi em sembla bé. Però quan se n'assabenti en Víctor prepara't per a un sermó. És possible que per alguna raó els Levy no puguem jugar a tenis.

—Au, va. Exageres, amb en Víctor: s'hi esforça molt, i els seus resultats són molt bons. La premsa econòmica en va plena. I et recordo que tant tu com jo ens en beneficiem.

—Martina, tu saps que l'empresa funciona sola. L'única cosa que fa en Víctor és alimentar el seu ego posant-se una corbata.

—En Víctor està ben preparat. La seva gestió l'avalua. Qui ho podria fer millor?

—Persones externes, probablement. Gent preparada que ens reportés els resultats. El que hauria de fer en Víctor és preocupar-se menys per l'empresa i més pel que té a casa.

—La Rosa? —va preguntar la Martina.

—Només Déu sap el que deu voler aquest escurçó. Està convertint en Víctor en un pobre infeliç.

—Sí, en això tens raó. Em sembla que la Rosa sabia on es ficava quan es va casar amb en Víctor. Potser ho sabia massa i tot.

—Carai, germaneta, veig que estàs aprenent a deixar missatges entre línies. No em robis el meu rol a la família, ara.

—Sí, ho retiro —va contestar la Martina rient—. Només dic que en Víctor és una bona persona que es preocupa per nosaltres. Per tu, per mi i per la Rosa. Tu saps les responsabilitats que va haver d'agafar quan van morir els pares.

—Ell no va fer res, Martina. Eres massa petita per poder-ho recordar. Va ser la vella qui ho va arranjar tot.

Volia que els avis la veiessin com la persona perfecta per agafar les regnes de l'empresa. Fins llavors es creia que l'empresa seria confiada a persones externes conservant-ne nosaltres la propietat. Ho sabies?

—La tia em va explicar que els avis no creien que una dona pogués agafar el timó de la companyia. Em va dir que tenir tres filles havia estat una desgràcia per a ells.

—Aquí et va dir la veritat. Històricament, la nostra família ha estat masclista fins al moll de l'os. La mort dels pares va ser l'ocasió perfecta perquè la vella presentés la seva candidatura. Per demostrar que ho podia fer tot. Que feia un sacrifici no casant-se. Que ens tractaria com a fills. I que ho feia per la família.

—I no va ser així?

—No. La tia va aprofitar-se d'aquella desgràcia. És cert que ens va fer un lloc a Ashfield i ens va donar suport econòmic, però mai ens va donar el que tres nens orfes necessitaven. No cal que et digui què era.

—No suporto que parlis despectivament de la tia, Daniel. Ens va acollir. I estic segura que ens té un gran afecte.

—Tu no la coneixes com jo, Martina. Aquesta dona té el mal a dins. I potser aviat veurem qui de tots dos té raó.

—Ah, sí?

—Sí. Ens vol veure. Està organitzant una gran festa a Ashfield. Vol reunir-hi tota la família. I la celebració comença aquesta nit.

III

L'Eva Levy va penjar el telèfon i va aclucar els ulls. La trucada l'havia encuriolit. Definitivament, que la secretària personal de la seva germana la convoqués a una

reunió familiar de tres dies era d'allò més inusual. I més tenint en compte que no havia volgut respondre a les seves preguntes. Odiava que Miss Ariadne digués allò de «són ordres de la senyora» com a única resposta. De la senyora? Era la seva germana, per Déu.

L'Eva Levy era una dona obesa, de galtes immenses i amb la punta del nas lleugerament inclinada cap amunt. Tot i ser la germana petita de l'Elizabeth Levy, les dues noies mai havien tingut gaire relació. Hi havia una diferència de gairebé vint anys. Això obria un precipici insalvable entre elles.

L'Elizabeth era la filla perfecta. La nineta dels ulls dels seus pares. Una sèrie de caramboles l'havien portat a tenir el domini absolut de la corporació. I de la família.

Després de la mort de la seva germana Maria i el seu marit en un tràgic accident, l'Elizabeth havia adoptat els tres fills d'ella. L'Eva no estava segura de si aquella decisió havia estat un acte de bona voluntat o un simple moviment tàctic. És clar que ella era vint anys més petita i va viure els esdeveniments des de la distància. Però tot i la diferència d'edat, l'Eva Levy considerava que mai se l'havia tingut en compte. No de la manera que ella s'hauria merescut. Certament havia viscut envoltada de tota mena de luxes, però la veritat era que ni tenia la casa pairal d'Ashfield ni tenia el control de la companyia. S'havia hagut de conformar amb un palauet annex a la casa pairal. Els seus pares s'havien assegurat que l'Eva tingués més diners dels que mai podria gastar. Només faltaria. Però estava lluny del poder de decisió a la corporació. L'havien deixat arraconada mentre l'Elizabeth decidia el futur de la família.

La seva germana l'havia menystinguda tota la vida. Ja quan era petita l'havia ridiculitzada en públic tant com

havia pogut. S'havia assegurat de fer-la quedar davant de tothom com una curta de gambals. L'havia escarnit i se n'havia rigut a l'esquena.

Més tard, en fer-se grans, les seves vides s'havien anat separant. En el moment en què l'Elizabeth havia tingut allò que anhelava, ella havia deixat de ser un focus d'atenció. La família Levy tenia com punt de trobada unes trenta hectàrees que anomenaven Ashfield, prop de Tossa de Mar. Tot i que vivien habitualment a Barcelona, Ashfield representava el poder de la família. L'Eva es va mossegar el llavi inferior. El seu palauet no estava malament, però res era comparable a la casa pairal. La casa familiar d'Ashfield. La casa que s'havia apropiat la seva germana amb traïdoria.

I ara aquella trucada. La convocatòria d'una reunió familiar extraordinària significava que el que s'havia de dir seria important. Tres dies discutint el futur de la corporació. Tres dies perquè li tornessin allò que li pertanyia. Potser aquests vint anys de diferència amb la seva germana acabarien sent una benedicció.

Va pensar en els seus competidors en la línia de successió. En Víctor era un gran rival. Havia estat el responsable de dirigir la corporació els últims anys. No havia aconseguit l'èxit de l'Elizabeth però havia gestionat correctament el patrimoni familiar. No era tan intel·ligent com la Martina, però ho suplia sent un treballador incansable. I pacient. Per aguantar l'alè de l'Elizabeth constantment al clatell havia de tenir molta paciència. O molta ambició. Decididament, l'hauria de vigilar de prop. En canvi, si els seus pares fossin vius, segur que s'avergonyirien dels altres dos. Per una banda hi havia en Daniel. Un vividor. Una persona amb una agenda ocupada únicament per les festes socials i les dates del dividend. Un crà-

pula. Un alcohòlic, això és el que era. Una ovella negra que els Levy no tenien per què alimentar. I el pitjor del cas és que hi havia una altra ovella negra en el ramat. La seva germana era igual. O pitjor. Una noia que als vint-i-cinc anys deia que estudiava. Com es podia estar estudiant amb aquesta edat? La Martina era una noia —una dona— que no volia estabilitzar la seva vida. El seu únic interès era fer el dropo i anar a festes universitàries. Gandula. Vés a saber què hi feia, al club esportiu on passava tot el dia. Era indubtable que estava seguint els passos del seu germà, però en el seu cas era molt pitjor. La Martina era una dona, per l'amor de Déu. Més d'un dia l'havia descobert des de la llunyania portant estranys a casa. Nois. Ella i les seves amigues, sempre amb faldilles per sobre del genoll. Promíscues. Era escandalós que ningú fes res per evitar la decadència en què s'havia instal·lat la societat.

L'Eva Levy va mirar el rellotge. Encara no era migdia. El temps aquella tarda li passaria lentament. Es moria de ganes que comencés la reunió familiar.

IV

La Rosa Molins i en Víctor Torres Levy estaven asseguts al saló principal de casa seva, a Barcelona. En Víctor llegia la premsa econòmica mentre la Rosa estava aprovant el menú setmanal que li acabava de donar la seva assistenta. En Víctor va agafar la tassa de cafè que tenia sobre la taula i se la posar als llavis. Tot seguit, va apartar-la i va cridar a l'assistenta que el cafè estava aigualit. Aquells criats eren uns inútils.

La Rosa va mirar el seu marit i li va respondre amablement que parlaria amb el servei. Tot i que en Víctor

sempre carregava amb totes les responsabilitats de la família, últimament se'l veia més estressat que de costum. Havia de ser difícil governar una empresa com aquella. A les seves mans hi havia no només el futur de milers de treballadors d'arreu del món, sinó també passar el relleu als futurs Levy que arribarien amb els anys.

La Rosa, als seus trenta-sis anys, tenia un aspecte petit i fràgil. El cabell llis i negre i la pell pàl·lida li donaven un aire malaltís, gairebé transparent. Però el seu aspecte físic no reflectia la seva personalitat. La Rosa estava molt segura de si mateixa. Al cap i a la fi, era la dona del conseller delegat de la corporació Levy. La seva agenda estava plena d'invitacions a actes socials i polítics als quals es veia obligada a assistir. Aquestes obligacions, juntament amb la supervisió del personal domèstic, li ocupaven la major part del dia.

La Rosa era callada i discreta i no havia establert una relació d'amistat amb cap dels membres de la família Levy. Ni els tenia cap afecte ni hi confiava. De fet, eren una amenaça. Tot havia de ser per a en Víctor. Aquest era el pla. I els altres membres de la família eren un perill. El vincle entre ells era únicament la tia Elizabeth. Una dona que actuava com un pop immens, enganxant amb els seus tentacles cada element de la família i de la corporació. Una dona dura. Resolutiva. I, sobretot, intel·ligent. L'Elizabeth tenia vuitanta-dos anys, i encara ara ningú no s'atrevia a contradir-la. Cap polític ni cap membre de la família gosava desobeir-la. En Víctor passava la nit en vetlla la vigília de les reunions financeres mensuals amb la seva tia. En Daniel tampoc podia anar contra la seva voluntat. Tot i el seu posat despreocupat, sempre arribava puntual a les reunions familiars. En Daniel. Una persona estranya. Molt més llest del que volia demostrar en pú-

blic. La Rosa es preguntava sovint si el seu cunyat no estava actuant segons un guió escrit ja feia molt de temps. I, després, hi havia la Martina. La Rosa sabia perfectament que no queia bé a la germana petita d'en Víctor. A cap dona li agrada tenir una altra dona a prop quan aquesta té una posició dominant.

El seu marit es va aixecar de taula i es va apropar a la finestra, d'esquena a la Rosa. Va restar en silenci uns minuts. Finalment, es va girar cap a ella.

—No entenc la necessitat d'aquesta reunió familiar. Què s'amaga darrere tot això?

—No et preocupis, estimat —va contestar ella—. Probablement vol fer públic que d'ara en endavant et cedeix les regnes de la corporació.

—Però si és així, per què no m'ho ha comunicat abans? Per què avisar-me en el mateix moment que els altres?

—De ben segur que el que vol és recompensar-te públicament davant de tothom per la bona tasca que has fet. D'aquesta manera deixaria clar que tu prendràs les decisions estratègiques a partir d'ara.

—Sí, es clar. Serà millor així —va contestar en Víctor—. Els meus germans no estan preparats emocionalment per a aquesta responsabilitat. Només els preocupa gastar els diners, no guanyar-los. El que no entenc és per què ha convidat també la tia Eva.

—Fa temps que no la veiem —va contestar la Rosa—. Com està?

—Que com està? Tant se val, com està. No crec que es pugui estar gaire malament quan mai no ha fet brot a la seva vida.

—De totes maneres es deu sentir sola. Al cap i a la fi, ningú la va a veure mai. Quina existència més avorrida!

—Avorrida? —va dir en Víctor—. No et preocupis

que ja troba activitats per distreure's. Espiar i xafardejar, per exemple.

—Vinga, estimat, deixa de preocupar-te. Ara et porto una copa de brandi. Tot anirà bé.

—Avui no em ve de gust —va dir en Víctor amb impaciència—. Me'n torno a treballar.

En Víctor va sortir de l'habitació. La Rosa es va quedar pensant en el que li havia dit el seu marit. Era certament curiós que l'Eva estigués convocada a una reunió familiar com aquella. Tothom sabia que la relació entre les dues germanes era estrictament d'interessos. Conservaven unes formes exquisides quan es veien. Però era una relació freda. S'intuïa que el desgrat de l'Eva per la seva germana era contestat per aquesta amb indiferència. Una indiferència que augmentava el desgrat de la primera. Dubtava que es veiessin més de dos cops a l'any. Només el dia de Nadal i, potser més important, el dia de la Junta General d'accionistes.

La Rosa va assentir amb el cap. Definitivament, la família estava unida artificialment. L'Elizabeth era com la mel, i els altres eren les mosques. Tots s'havien acostat a provar el plaer del seu tast fins a adonar-se que hi havien quedat enganxats per sempre.

Què passaria quan la tia Elizabeth morís?

La Rosa es va tapar la boca. Tenia la sensació que havia formulat aquella pregunta en veu alta. Va tenir una lleugera esgarripança mentre mirava per sobre de les espatlles. Per sort, no hi havia ningú. Alleujada, es va servir una copa i va recuperar la calma.

Uns minuts després, va comunicar a les assistentes que ella i el seu marit serien fora fins dilluns.